

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟ ΠΑΙΔΕΙΑ

Δ. Καψός

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Όλα αἱ Γνώσεις, Θεολογικά, Φιλοσοφικά, Ἱστορικά, Ἑπιστημονικά, Γεωγραφικά κ.λ.π. κατ' ἀλφαριθμητικὴν τάξιν εἰς

30 ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ

Ἐκ χιλίων περίπου σελίδων ἕκαστος, με ἀπειροὺς εἰκόνας καὶ χάρτας
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΔΙΑΠΡΕΠΕΣΤΕΡΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἡ ἔπιστημονικὴ καὶ διδασκτικὴ, ἀλλὰ καὶ ἀπολαυστικὴ, εἰς γλῶσσαν γαλφοῦν
με χροῖμα καὶ χάρτιν, γοητευμένην διὰ τὴν διαβάσειν καὶ τὴν
ἐννοεῖν ὅλος προσεγγίῃ πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῆς.

ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΕΥΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΚΑΙ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΞ 24 ΣΕΛΙΔΩΝ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΚΑΣΤΟΝ

Περιλαμβάνοντες 8 σελίδας περιοδικῶς, με καλλιτεχνικὰ εἰκόνες, σχετικές
με τὴν Ἑλληνικὴν καὶ παγκόσμιον πολιτικὴν, κοινωνικὴν καλλιτεχνικὴν κίνησιν.

ΠΡΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 5 ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1926
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ"
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΛΑΖΑΣ ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ & ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΣΙΔΕΡΗ, Ὁδὸς Σταδίου, κατ'ὸν Ἀρσενίου **ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ**, Ὁδὸς Σταδίου 41
ΖΗΚΑΚΗ, Ὁδὸς Περικλέους **Χ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ**, Ὁδὸς Σταδίου 28
ΒΑΦΕΙΑΔΗ, Ὁδὸς Σταδίου, (ἐναντὶ Ὑπουργ. Οἴκου) **ΔΕΡΑΣΤΑΣ**, Ὁδὸς Βουκουρεστίου 2β
PROGRES, Ὁδὸς Σταδίου 6

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΤΩΘΙ ΟΡΟΥΣ:

ΔΙ' ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Δραχμαὶ 2.500 πληρωτέαι εἰς 20 μηνιαίας δόσεις ἐκ δραχ. 125 ἑκάστην.
Διὰ τὸν κλῆρον, τοὺς ἡμοσίους καὶ ἰδιωτικοὺς διαλλήλους τοὺς ἑξωπραδικούς
ἐξηρᾶς καὶ θυλάσσης δραχ. 2.000 πληρωτέαι εἰς 25 μηνιαίας δόσεις ἐκ δραχ. 80
ἑκάστην.

Διὰ τοὺς Κληρονομήτας, Διδασκάλους, Φοιτητάς, Σπουδαστάς, Μεθητάς ἐν γένει
δραχ. 1.800 πληρωτέαι εἰς 30 μηνιαίας δόσεις ἐκ δραχ. 60 ἑκάστην.

Ἐπὶ προκαταβολῇ ὁλοκληροῦ τοῦ ἀντιτίμου ἐκπίπτουνται 10 ο/ο ἐπὶ τῶν ἀνω τιμῶν ἐγγραφῆς

ΔΙΑ ΣΕΙΡΑΣ ΤΕΥΧΩΝ

60	τεύχη	δραχμαὶ	250 —
30	τεύχη	δραχμαὶ	130 —
15	τεύχη	δραχμαὶ	70 —

Οἱ Ἐκδοτικοὶ Οἶκοι Βασιλείου, Ζηκάκη, Χ. Σαλιβέρου καὶ Σιδέρη, θὰ χορηγήσουν εἰς τοὺς ἐγγρα-
φομένους εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα τῶν δι' ὁλοκληρὸν τὸ ἔργον ἐκπίπτουν 20 ο/ο ἐπὶ βιβλίων ἐκδόσεως τῶν μέχρις
ἀξίας χιλίων δραχμῶν.

Τὰ Βιβλιοπωλεῖα Βαφειάδη, Δεράστα καὶ «Progres» θὰ χορηγήσουν εἰς τοὺς ἐγγραφομένους παρ'
αὐτοῖς δι' ὁλοκληρὸν τὸ ἔργον ἐκπίπτουν 10 ο/ο ἐπὶ βιβλίων πωλουμένων παρ' αὐτῶν μέχρις ἀξίας χιλίων
δραχμῶν.

Οἱ ἐγγραφομένοι μέχρι τέλους Μαρτίου δι' ὁλοκληρὸν τὸ ἔργον καὶ προπληρώνοντες τὸ ἀντί-
τιμον αὐτῆς θὰ ἔχουν ἐπὶ πλέον τὸ δικαίωμα ν' ἀποκηρύξουν ἄνευ προκαταβολῆς, ἐν οὐκ ὀπείδον εἰς τὸν
Συννομισμὸν Ἡλιουπόλεως τοῦ ὁποῦ ἡ ἀξία πρὸς δραχ. 30 κατὰ πᾶν (ἢτοι με ἐκπίπτουν 25
ο/ο ἐπὶ τῆς σημερινῆς τιμῆς) θὰ καταβληθῇ εἰς τριάνοντα ἴσας μηνιαίας δόσεις.

Εἰς πάντα δυνάμενον νὰ ἐργασθῇ συντόμως ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς

ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ
παρέχονται πρωτοφανεῖς ἐυκολίαι καὶ ἀμοιβαί.

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΛΑΖΑΣ ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
5ον ΤΕΥΧΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΛΑΖΑΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ 1926
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Δρ. 5

Η ΤΥΦΛΟΜΥΤΙΑ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΥΧΟΥΣ ΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑΣ
ΔΡΑΧΜΑ 29.9-18
ΑΡΙΘ. 23585

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Τόσον ώραία του φαίνεται μέσα εις την άνθη-
σιν αυτήν».

«Σε μία Άρτεμις των Ετρούσκων!»

Τά βράδια τους τά περνοσαν, οι τρεις των, στον
έξωτον.

Ο Ταραύ διηγείτο παιδικάς και νεανικάς του ά-
ναμνήσεις. Ο Διονύσης άκουε με προσοχή, γιατί
και αυτό εξωντινέον αΙ καλές ήμέρες.

Και μιιά φορά ο γέρον άγνιστολόγητος τους άφνε
μόρους και κατέβαινε για εργασία του. Ο ήλιος
σάν ένα μεγάλο στόμα άναμμένο φούρνου κατέβαι-
νε στη θύα του. Ο θάνατος της ήμέρας έμοιαζε
με θάνατο του κόσμου. Μία βαρεία μελαγχολία έ-
πεφτε στη φύσι και τά λουλούδια των άγρών, των
πρασιών, έγερν αν λυπημένα. Ήταν ή άπελπι-
σμένη ώρα της άγνης. Μα όταν ο ήλιος έδω, ήρ-
χετο ή νύκτα και λάμπαν τ' άστέρια στον ουρανόν,
ή ζωή ξαναγίνετο γλυκαία.

Ο Διονύσης εν τή μεταξή, έκαμε μεγάλας προ-
δοεις εις την διακόσμειν των βάζων.

Μίαν ήμέραν ή Δέχρα έπηρε τον Διονύσην μαζί
της εις την άγοράν.

Ήθελε να άγοράση καρφίτσες και ένα φαλίδιο
από ροδόνερο. Ένας γέρος πωλοδης τά είδη αυτά,
μαζή με ποδρες, καθρέπτες, μυρωμένα λάδια, αλα-
βάστρινα κυτία κλπ.

Η Δέχρα ήτο γεμάτη από όρεξι. Έπεφτε γελών-
τας επάνω στο Διονύσην και τον έκαμεν ν' άνταρι-
χάσθ. Έγινε όδους τους ανθρώπους και τους
χαίρετο εις τον δρόμο.

Η ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΜΙΣΤΕΝΓΚΕΤ

(Συνέχεια εκ της 5ης σελίδος)

θεός: μπαίνουν μόνον όσους είχαν την σκέπη να βί-
λουν με τρόπο τον χέρι της χαμαίρας μερικά
τραπέζογραμμάτια. Οι άλλοι εινε κατωδιασμένοι ν'
άνεθον πολλές φορές τις σκάλες του σπιτιού της
Μιστενγκέτ. Αφού ή Μιστενγκέτ δεχθή μερικούς
και έπορεύθη, κυρίως, μερικά συμβόλαια, οίγνη
μία βιαστική ματιά στο καρέ του τηλεφώνου, μία
άλλη ματιά στο σωρό των επιστολών που λαβαίνει
κάθε μέρα, ντύνεται γρήγορα—και φεύγει από μία
επιστολή πόδα... για να μη γυρίση πλέον σπιτι της
παρά μόνο στις προετιές ώρες.

Όλη της ή ήμέρα περνάει σθεδόν μέσα στ' αυτο-
κίνητό της και καθ' όδον οι διάφορα ραντεβού για
υποθέσεις της: στη μοδίστα της, όπου δοκιμάζει τά
νέα της φορέματα για τη σκηνή, σ' ένα έργοστασιο
φωτογράφων όπου τραγουδάει τά καινούρια τραγού-
δια της αντί μεγάλων ποσών, στο συμβολαιογράφο της
τον όποιον συμβουλευέται για τις τοποθετήσεις των
χρημάτων της και, τέλος, στο θέατρο όπου πηγαίνει
για ποδρες, και, το βράδι, για να εμφανισθή στη
σκηνη...

Μία τέτοια ζωή θα έκοιταζε τον πιο γερό άνθρο-
πο. Αλλά ή Μιστενγκέτ εινε, όπως την λέμε, ένα
κακίτο νεύρον. Κάνει αυτή τη ζωή επί έτη και
μετά το θέατρο, ροίσει πάντα διάθει να διασκεδά-
ει. Γράφει πάντα μετά το θέατρο, και πάντα σθεδόν,
στα καμπαρέ της Μοιριάτης, μαζί με μεγάλες παρί-
ες φίλων της με τους όποιους εκπαιδεύει την σαμ-
πάνια, γελεί, διασκεδάζει και χορεύει—για το κέρ-
μα της και μόνον πλέον... Έξω από το θέατρο, έξω από
τις υποθέσεις εινε μία θελκτική οντοφροφ και ή
ποδιά της δίνει πάντα κέρι και γέλιο.

Και μία μέρα ή Μοιριάτη, το Παρίσι, την χέ-
νον. Ή πόρτα της εινε κλειστή. Το τηλεφώνό της
κουνιότανε μάταια: Ή Μιστενγκέτ λείπει οι «του-
νι» στο εξωτερικό: στην Άγγλια, στο Βέλινο ή στην
Αμερική όπου την μεταφέρουν διάφοροι ιμπεριαλισ-
μοί, άντι εκατοντάδων χιλιάδων φράγκων, για να τραγου-
δήσιν τά τραγούδια της, και κυρίως, για να δείξιν
τις πορφύρες, τις πολυτίμες γάμπες της...

Αυτή εινε ή σκιαγραφία της Μιστενγκέτ...

Κώστας Ουράνης

Τήν στιγμή εκείνη κάτι έκοψε τον δρόμο τους.
Ένας δούλος με τά χέρια άλυσοδεμένα πέρας απ'
έμπρος των ακολουθούμενος από ένα Ρωμαίων στρα-
τιώτην, που είχε άγρια μεγάλα γένεια και ο όποιος
τόν κτυπούς με μιαν δέσμη από βέργες. Πλήθος
από παιδικία τους παρακολουθούσαν φωνάζοντα.
Ο δούλος είχε πρόσωπο συμπληρωτικό και τά μάτια
του πετούσαν σπιδες.

Ο δούλος έξήγησε λίγο νερό, ο Ρωμαίος τον ά-
πόθησε, τον έρριξε κάτω και γυμνάσας της πλάτης
του ήρχισε να τον κυττά άλύπητα, ένω τά παιδι-
α ώρνοντο και τά κορίτσια γελούσαν στις πόρτες
των σπιτιών των. Έκείνος ο δυστυχής βογγούσε.

Η Δέχρα συνεινήθη και παρακάλεσε τον στρα-
τιώτην να τον λυπηθή.

—Ο Θεός νά σ' ελλογή, ώραία κόρη, είπεν ο
δούλος, τόσον έσε δσον και τον σύντροφόν σου, που
σε άκολουθεί.

Μόλις ο στρατιώτης έσυρε τον δούλον προς τά
κάτω, ένας γέρον πλησίος με πρόσωπο κακό και
μοχθηρό, με πράσινα χείλη, με μάτια μικρά φειδιού
και χέρια μακριά σαν του πιθήκου.

Ήτο ο γέρον πωλητής των γυναικείων μικρο-
πραγμάτων.

Τους έφεραν εις την παράγκαν του, και ήρώτησε
την ώραϊαν κόρην.

—Τι επιθυμείς κοπέλα μου; Μυρωδάτα έθλια, ή
μαργαριτάρια, κοράλλια αναλισμένα ή δοχεία αλα-
βάστρινα, ή μήπως θέλεις γυνή των άνθρών, ή επι-
θυμείς καλλίτερα άσμένιο καθρεπτάτι, ή διαμάντια
που άστράφτουνε μέσα στο σκοτάδι; Ό,τι θέλεις ή
καρδιά σου τό έχω, και το πουλιού τό γάλα δύ-
ναμαι να τό προμηθευθώ, αν σ' επιθυμής!...

—Καρφίτσες, θέλω, απήντησεν ή Δέχρα, και ρο-
δόνερο.

—Τι καρφίτσες, χρυσό μου νορίτσι; της Ήουρίας
μπριζαντίνας, που λάμπουν σαν τά μάτια σου; Και
τι ροδόνερο; Της Καμπανίας, της Κύπρου όπου γεν-
νήθηκε ή θεά των τριανταφυλλιών—ή Άφροδίτη—ή
της περιφύρου Χίου;

—Άπλές καρφίτσες και ροδόνερο έντόπιον.
—Και σ'ν, ώραϊά μου νέε, είπεν ο γέρον πωλη-
τής, θα άρίσως αυτά τά ώραϊα της κοπέλας σου
μαλλά, χωρίς να πάρης τίς της Κιλικίας μυρω-
μένο, για να τά περιποιηθής!

—Αδελφ'μας, έτι σοδ ήρωτομε, απήντησεν ο Διονύ-
σης και μη κυττάς να μάς πουλήσως αλάδατρο της
Κύμης, ως δοχείο παρμένο από του Όλύμπου τους
θεούς!...

Ο γέρος έβριξε ένα δάκρυμα γεμάτο από κακία,
επάνω του.

Η Δέχρα έδιάλεγε της καρφίτσες της και τά ά-
ρώματά της, ένω ο Συρακούσιος έξήγαζε τά αλα-
βάστρια.

—Γέρον, του είπεν, αυτές ή μυρωδιές δεν εινε ά-
σχημες. Αλλά αυτά προέρχονται από την πατρίδα
μου. Εινε απομνημείες των άρωμάτων της Κορίν-
θου και της Κρήτης που γίνονται εις την πατρίδα
μου. Τά πλοία του πατέρα μου τά κουβαλούσαν άλ-
λοτε διά τους Παλάτας.

—Νέε μου, του απήντησεν, στοιχηματίζω, εις έτι
θέλεις, ότι εινε αλήθη. Φεύτικα είδη δεν υπάρχουν
στο κακάστημά μου.

—Σοδ έρχίζομαι, γέρον, ότι αυτά που λέω εινε
αλήθη. Ίσως νά είσαι και σ'ν θύμα μιζς άπάτης. Έν
τούτοις θ'άγοράσω αυτήν την μικράν φίλην, που
έχει ζωγραφιστόν επάνω της τον Ήρακλή μεταξή
των Κερκόπων, πρώτα το όποιον δεν θα ζωγράψης
ποτέ ένας καλλιτέχνης από τη Κιλικία. Πόσον τι-
μάται;

—Τιάντα όσολτα!

—Επλήρωσε τά αλάδαστρια, τη φίλην του άρώμα-
τος και της καρφίτσες.

Ο γέρον ήγνώσεν ότι είχε νά κάνει μ'ένα άριστο-
κράτην. Τον εκύτταζε καλά στα μάτια και του είπε:
—Μήπως θέλεις να σ'ν πω την τύχη σ'ας; Έξω
να μαντεύω μέσα στην λαμφή των ματιών και σ'ης
πλάτης της γραμμές...

Και ήμίλεισε τά πονηρά του μάτια.

Η Δέχρα περίεργη και άνοσημον, έταψε την
παλμένη της στον γέροντα.

—Κόρη με τά μεγάλα μάτια, της έποίησ οι πρό-
γενοι πολέμουσαν εις τάς όχθας των λιμνών της Έ-
τρουρίας και μέσα στα παρθένα δάση... Η Άρτε-
μις των Ετρούσκων σε προστάτει από την ήμέρα
της γεννήσεώς σου. Η καρδιά σου εινε άνθος κλει-
στό ακόμη. Φυλάξου, νεαρά κόρη. Τρεις δρόμοι εινε
άνοικτοι έμπρος σου: Έκείνος του χωρισμού, που
εινε πικρός· εκείνος της ήπομονής, που εινε σωτή-
ριος· και εκείνος της ήποκρισίας, που εινε θανάσιμος.
Απόφυγε τά καλάμια. Θά σοδ εινε πεσοδ επικίνδυνον,
παρά οι καρφαί εις τους σπογγαλιές.

Η Δέχρα άνατρίχας σαν άκουσε αυτά τά λόγια.

Κατέβησε το κεφάλι και δεν τό σήκωσε ούτε να
ιδή τον σύντροφό της.

Έκείνος ήταν πιο παραγμένος απ' αυτή. Γιατί
καταλάβαινε ότι ή άγάπη είχε φωλιάσει στην καρ-
διά της, και ή άγάπη αυτή ήταν γεμάτη δύναμη και
γεμάτη άπειλές.

—Εταίρι κι' αυτός το χέρι του στο γέρον-μαζο.

—Σοδ θά ήσυχς κοντά σ'ης μεγάλες γαλάζες θά-
λασσες... Θά γνωρίσως την χαρίν, τον πλούτον...
Τώρα ή φτώχεια σ'ε έχει υπό τους δυνάεις της, αλ-
λά δεν θα μανής πλέον καίρυν πτωχής! Σ'ν έχεις
μέσα σου κάτι μαγικό, που θά σε κάνει να νικας
πάντοτε, αν σωθής από τον θάνατον που σε παρα-
φυλάει...

—Ένας θεός και μία θεά σε καταδιώκουν.

Σοδ μόνον προκαλείς το κακόν, το όποτον θα έ-
πρεπε να άποφεύγης. Σοδ έμπιστεύομαι, νέε μου,
τά έξης: Για μία εύχαρίστησι, θά πείσως σε μία έ-
σσο, πεσοδ επικίνδυνη κι' από τον φάρυγγα της
Σκύλας...

Βγήκε άναμμένος έξω, όπου τον περίμεναν ή νέε.

—Τι σοδ είπεν ο Σομάς; Τον ήρώτησεν εκείνη.

—Προσπαθώ να κρύψω το βάρος που τό πίεζε
την καρδιά.

—Δεν πρέπει να πιστευώμεν εις τέτοια, της
απήντησεν.

—Σαν προχωρήσωνε όλίγον, εκείνη ξαναήρθε τη
νεανική της όρεξι και εύθυμία. Πλησίασαν εις τά
γάργαρα νερά μιας ίερης πηγής. Η Δέχρα έβριξε
μία πέτρα.

Η πέτρα δεν έφάνηκε.

(Ακολουθεί)

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Κολύβριον. Ένταύθα. Ελήφθη. Η ανταλλα-
γή των λαών, έφερε πολλά. Γούσαν Ξάνδην.
Τρίκικα. Ελήφθη. Προτιμώμεν λαϊκά, ήστρα-
φας κ.λπ. Δυστυχή Άχιλλέα. Διατί δυστυχής
και έχι... μνημόν, ως άρχατος συνώνυμός σ'ας.
Θύμα πολέμου. Ελήφθη. Εργάτην. Άργο-
στόλιον. Πολύ σωστή και δικαία ή επιστολή σ'ας.

Ευχαριστοδμεν δι'σας καλά πράματα διά την «Εγ-
κυκλοπαίδειαν». Α.Γ. Κορίνθον. Ευχαριστοδμεν.

Πολύ συντόμως θα ιδήτε νά αλάσση ή βάση του συλ-
λογομυθού σ'ας. Κ. Αθανασιάδην. Πειραιά. Εύ-
χαριστοδμεν. Προσπαθώμεν να κάμωμεν εκείνο που
επιθυμείτε. Είμεν Άκροπολίτην Παπαμυχαήλ.

Ένταύθα. Ευχαριστοδμεν. Λεωνίδα Ντάσιον.

Συντάκτην «Ταχυδρόμου». Βόλον. Ευπρόδεκτος ή
διπλή σ'ας συνεργασία. Ο άρχισυντάκτης του περι-
δικού θα σ'ας γράψη και ιδιαίτερος. Άνυπόγρα-
φον. Ναι, όπως τό λέτε. Έργον πρώτης τάξεως
όχι μόνον διά την Ελλάδα αλλά και διά την Εύ-
ρώπην. Σ'ας ευχαριστοδμεν. Ηλ. Κυριακού. Δι-
δασκαλείου Μιτυλήνης. Θά τά λαμβάνετε δια
την εκδόδμενην τεύχη παραλλήλως προς την εκδό-
σιν των. Τά έμβόλια δια ταχ. επιταγών. Βασ.

Ρήγαν. Ταχυδρόμην. Ιωάννινα. Ένεγρά-
φωμεν. Εταχυδρομήσαμεν τά ήδη εκδοθέντα και θα
άποστείλωμεν την σχετικήν απάντησιν ταχυδ.

Γεώργιον Βάκαν. Κάϊρον. Ευχαριστοδμεν. Θά
λάβετε ταχυδρομικός. Ρώμαπαν Ιωάννην Α.

Σ'ας ευχαριστοδμεν θερμότατα. Χρήματα έληφθήσαν.

Μανώλην Σμυρλήν, δημοσίοντα έληφθήσαν.

Ευχαριστοδμεν. Σ'ας γράφομεν. Μπερνατζέν Ιγν.

Αλεξανδρουπόλιν. Σ'ας γράφομεν.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΝΙΝΕΤΑΣ

κοστούμι. Μία Παρισινή καλλονή τύπος ώραϊος
καταπής έκαμε έντόπιον μ' ένα μοντέλο από μαυρο
ταφετά με στενά μανίκια μακριά, από τά όποια ξεφευ-
γεν άφθονο ρουμπι τοδλι ως τά δάχτυλα αλίοι. Ο
λαιμός, ο γύρος του φουστανού και ή ζωή ήσαν γαρ
νιοσμένα με γκιρλάντες από μικρά ρόδα και κάλκας
από ρουμπι μετάξιν τοδλι. Το μικρό καπέλλο με
τεπέ από βελούδο μαυρο και γκιρλάντα σαν το φρέ-
μα. Ατ αύριο φανή ο Παρισιός ήλιος και ή ώραία
παρουσιασθή στις κουρσες με το κοστούμι αυτό
κάτω από ένα όμπρελλόν μαυρο με γκιρλάντες, ή
ρουμπι με μαυρά τοδλια, θά εινε ένα έξοχο ταμπλό
-βιβάν της κυρίας του σινεμά της εποχής της Βι-
κτωρίας.

Το σημερινό κοστούμι που σ'ας στέλλω από γα-
λάζια ζωρζέτ με φουστάν και κάπα από τό ίδιο
φάσμα πλίσς εινε ιδεώδες για μία άρχαία δημοφιλία
από κείνες που δε λείπουν από τον άττικόν όρί-
ζοντα.

Νινέττα.

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΣΤΕΦΑΣΙΣ—ΤΑ ΕΝΟΙΚΙΑ

Όπως πάει ή στέγασιν φίνε και καλά,
κι' όπως τά ένοικια στέκουν στα νηλά,
ένα στρώμα παλόντας όλοι μας στον όμο,
θα κατασκευάσωμε φρονιά από δρόμο.

Και με τη...μεταφορά τούτη των στοματών
θα λυθή το ζήτημα των...όδοστρωμάτων.

ΔΕΞΙΑ—ΑΡΙΣΤΕΡΑ!

Η καλή Άστρονομία χάρη τάξους πολλής
φρόντισιν να μάς γυρίση οι...όδο πτέρυγας Βουλής
Και στο δρόμο με παραμένα και σινασίες ανιστηράς
Την κατεύθυνση μάς δίνει Δεξιάς κι' Αριστεράς.
Μ' αν όπως οι βουνοτάι με, άσφαχτοδμε στα γερά
Δεν θα έξή ή δεξιά μας τι ποιεί ή αριστερά!

ΠΡΩΤΕΣ!

Σ' όλα τά θέατα ός Πρωτες
με κοιμει πολύ τρανές

Μά σ' όλα τι έντινυγία
Εινε και Πρωτες και...αποδές.

Σύλβιος

ΕΚΘΕΣΙΣ...ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Έργα από τό σπύρι μου με την πρόθεσιν να
έπισκεφθώ μια έκθεση ζωγραφικής κάποιον καλοδ
μας καλλιτέχνη, διαν...ο φίλος που σιναιτόμεις στο
δρόμο για να μάς άλλάξω το πρόσωπό μου—δαν δεν
μας άλλάξω τον άδελφόν με τη λια του—με
ποσόνος σ' ένα φίλο τοάι.

Αν ήγα παρόμοιον. Κόσμος έκλεκτός, άπό
έκείνον που θημάζω σιηθός: καδός έρε-
πει, σ' αν να ένε: καδός δεν πρέπει, όλος
ό άλλος κόσμος μοιάζει της εποχής—δηλαδή
σθμωτός, κοκίνος (λίγε ελά), κοκίνα ο-
ραία χάσι στη σάστρα που...κατόνε και
τον κοινά που τάς έβρισε, γλυκίματα, ταύι,
το τραγούδι της κόρης της οικοδοπούσης, το
όποιο εύφρανε θανάσιον όπως τά γλυκά της
και ή άπαρχία νεαρό ποιητή, ο άπόος έ-
καμε άπαρχιστο να μάς σερβίρη κι' αυτός τά
ποσόντα της φαντασίας του με ύφος ήθοποιού
που ή άόρους και χειρονομίες μαινομένου
Αντιος.

Έπεράσαμε θανάσιον. Έκείνο όμως που
άπεκόμια από την ώραία μου αυτή άπονευ-
ματιή ήταν ότι το πρόσωπό μου δεν άλλάζε

καθόλου αλλά μάλλον είχε κάποια ποιησία.
Ήμουν σ' έκθεση ζωγραφικής με έργα ζωηρά
μάλιστα. Τι αυτοπροσώπουγραφίες θανάσιες
με γέλι κεράσια, με μάγουλα τριαντάφυλλα, με
μαλλιά χρυσάφι. Τι έξοχο παστέλ εκείνη ή που-
δαρισμένη ξανθοδία και τί άκουαρέλλα έξοχη
έκείνη ή μελαχρινή! Πόσο καλά ήξεραν τη γρήσι
του πινέλου, του έζυζενέ, του ραϊζέν-μπισού
του νουάρ Έντιεν και όλων των ειδών της
διακοσμητικής τέχνης. Μία κυρία φωτοσκιαμένη
από το ρόδινο άμπαζού και έως ηλεκτροικού μου
έκανε την έντύπωση πίνακος Ρεμπράντ.

Υπήρχαν και δύο Νατρ-Μορύν, δύο γερον-
τοκόρες που προσπαθούσαν να δώσουν χαμόγελο
ζωής εις την νεκράν φύσιν των.

Μου έρχόταν να πω φρίγνους στην κυρία του
σπητιού:

—Σας συγγνώμη για την ώραία συλλογή σας
κυρία μου. Σοστό Σπλόν, δεν λείπουν ούτε τά
έξπρεσιονιστικά έργα άπόψε με τη δική μου
παρουσία!

Σύλβιος

ΑΝ ΨΥΚΤΙΚΑ

Όσο φίλοι καθόμιζαν στη τραπέζια μας—μα-
καρίας σιηθός—εταν ό ένας εκ των δύο παρτη
οκεί που άλλος έμε προσκολλημένο το βλέμμα του
εις ένα ώριμον

σημειον:

Τι διάφο-
κιντάζει και δεν
με προσέχει; Τον
ερωτά ο φίλος των
και ο άλλος άπαν-
τα με τον ηρωικό-
τητον τρόπον.

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

—Προσέτα το έ-
πανωφορι μου και
τό καπέλλο μου,
γιατί τά δια σου
έκλιναν στο ποί-
λο σπύρι!

Εἴθιμες δραμιές

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Θά γίνης μεγάλος άνθρωπος».

Ἀκόμη ἀντηχεί στ' αὐτιά μου ἡ φράσις τοῦ μακαρίτη καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν εἰς τὸ Γυμνάσιον Πλάκας. Δὲν τὸ ἔλεγε σέ μένα, εὐτυχῶς, ἀλλὰ εἰς τὸν καθημένον ἔμπροσθέν μας καὶ εἰς τὸ προηγούμενον θρανίον μαθητὴν, ὁ ὁποῖος εἰς ἐκάστην τοιαύτην προσφώνησιν τοῦ καθηγητοῦ ἐδέχετο καὶ ἀπὸ μίαν φάπαν ἐκ τῶν ἐπισθεν.

Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς μικρὸς εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν δασκάλων ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μεγάλος ἄνθρωπος: δηλαδὴ ἤξερε πάντοτε φαροῖ τὸ μάθημα καὶ εἶχε ἰδιαίτερον κλίσιν εἰς τὰ μαθηματικά, πράγμα τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸν καθηγητὴν νὰ σκεφθῇ διατὶ καὶ αὐτὸς δὲν ἔγινε μεγάλος ἄνθρωπος καὶ φοροῦσε μπαλωμένο πανταλόνι.

Τὸν ἀγαπητὸν συμμαθητὴν τὸν ἔχασα ἀπὸ τριακονταετίας.

Ὁ σεβαστὸς καθηγητὴς ἀπεβίωσε πρὸ χρόνων, καὶ τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ξῆ δυστυχῶς εἶνε τὰ μαθηματικά.

Προχθὲς λοιπὸν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, τὴν ἑμποροπανήγυριν αὐτὴν τῶν Ἀθηνῶν, βλέπω ἄνθρωπον — ἀλλοίμονον γέροντα — καθημένον μπροστά σὲ μικρὸ τραπεζάκι με λευκὸ τραπεζομάντιλο καὶ μὴ σερῶν ἀπὸ μπουκαλάκια ἀπάνω. Καὶ ἀκούω ἀξάφνα βραχνὴν — πιθανῶς ἀπορροῖαν — φωνήν:

— Χαῖρε, κύριε...

— Χαῖρε, ἀγαπητέ. Μπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω ποῦ... πῶς... τέλος πάντων βοηθήσατε τὴν μνήμην μου.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγάλος ἄνθρωπος, μου λέγει.

— Τὸ βλέπω ἀφ' οὗ ἔχεις μαγαζὶ ἔστω καὶ ὑπαίθριον.

— Μὴ ἀστετεύεσθε, κύριε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγάλος ἄνθρωπος τοῦ καθηγητοῦ. Θυμᾶσθε. Ἐτελειώσατο τὸ Γυμνάσιον. Πῆγα στὸ Πανεπιστήμιον. Πῆρα δίπλωμα. ἦμουν ὁ πρῶτος πάντοτε. Δὲν μοῦ ἄρεσε νὰ γίνω κ' ἐγὼ δάσκαλος. ῥίχτηκα στὴς ἐφευρέσεις. Ἐφευρέσεις γερὲς με ἐννοίαν χρήσιμες στὴν ἀνθρωπότητα. Ὑπέβαλα τὸ σχέδιον. πῆγα εἰς τὸ Ὑπουργεῖο, ἐπέμεινα χάλασα τὸν κόσμον. Μηχανὴ ἀλυσιστική. Μηχανὴ ἐνυριστική. Αυτόματον σκαλιστήρι. Ἀεικίνητον ἔλικα. Αυτόστριπτον βίδαν.

— Αὐτὸ τὸ ἐπέτυχες, τοῦ εἶπα.

— Μὴν ἀστετεύεσαι. Ἐγύριζε μόνη τῆς σοῦ λέγω καὶ ἂν θέλῃς δοκιμάζουμε... στὸ σπῆτι τὴν ἔχω....

— Εὐχαριστῶ, ἄς λείπῃ.

Αὐτόστριπτον λοιπὸν βίδαν... ἐξολκέα ἡλεκτρικὸν καρφίον, στὸπ αὐτοκινήτων. στὸπ λέμβων καὶ βαποριῶν καὶ γιὰ νὰ μὴ μοῦ πῆς ἐσὺ στὸπ σταματῶ ὡς ἐδῶ. Τίποτε λοιπὸν. Κανεὶς δὲν με πιστεύει. Ὅλοι με κοροϊδεύουν καὶ μ' ἐστελναι πότε ἀπὸ τὸ ἓνα γραφεῖο στὸ ἄλλο πότε στὸ... διάβολο ὡς ὅπου πῆρα κ' ἐγὼ τὰ μάτια μου καὶ πῆγα ἀληθινὰ στὸ διάβολο. δηλαδὴ παντρεύτηκα καὶ πῆρα μὴ μάγισσα! Μάλιστα μαγεύτρα καὶ φαρμακολύτρα καὶ ζωτικὸν καὶ ἀερικά: ὅ,τι θέλεις εἶνε, μόνον γυναῖκα δὲν εἶνε. ἀλλ' ἀπὸ τότε εἶδα Θεοῦ πρόσωπο. Τὰ βλέπεις αὐτὰ τὰ μπουκαλάκια; Ἐδῶ ἔγκειται ἡ σωτηρία καὶ μέσα σ' αὐτὰ εἶνε ὁ διάβολος κόκκινος, πράσινος... κίτρινος. Ἐχῶ καὶ χάντρες, καὶ κομπολόγια καὶ δακτυλίδια.... Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν περνοῦσε ζευγαράκι παρθένων μικρῶν καὶ πηδηχτῶν, καὶ ἀφήσας ἐμένα ἐστράφη μυστηριωδῶς πρὸς αὐτάς:

— Τὸ κομπολόγιον τοῦτο βάζετε ὑπὸ τὸ προσκέφαλον τὴν νύχτα καὶ ὅποιον ἐπιθυμεῖτε βλέπετε, ὅποιον ἐπιθυμεῖτε.... ἀκούτε, ὅποιον ἐπιθυμεῖτε.... δραχμὲς μόνον τρεῖς.

Τὸ κομπολόγιον ἔγινε ἀνάρπαστον.

Δύο φαντάροι περνοῦσαν:

— Τὸ ὕψος τοῦτο, πονόδοντον ἔχετε, πονοκέφαλον, πονόκαρδον, πονόκοιλον, δύο σταγόνες μαγεία.... φεύγει πάει ὅξω ἀπὸ δῶ, δραχμὲς μόνον πέντε!

— Τὸ δακτυλίδάκι δαχ. μόνον δύο.... γάμον δείχνει, γάμον φέρνει.

Τὸ δακτυλίδάκι κάνει κ' αὐτὸ φτερά.

Ἐπὶ τέλος με θυμήθηκε καὶ μένα. Αὐτὸ ἐδῶ τὸ κοντάκι ἔχει σκόνη ἀπὸ κατσαρίδα ψημένη, κοπανισμένη, κοκκαλάκι ἀρσενικῆς νυχτερίδας, καὶ γάλα σκαντσόχερα. Τί ἔχεις στὸ νοῦ σου νὰ γίνῃς; μὴ σταλαγματιά τὸ πρῶτ, μὴ τὸ βρόδν.

ἐπὶ μὴ βδομάδα τακτικά. Ἄν δὲ γίνῃ ἔλα πές μου καὶ φεῦσέ με. Γιὰ χατῆρ σου. γιὰ σένα μόνον δραχμὲς δέκα. Πάρτο γιὰ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω.

— Πίσω μου Σατανᾶ.... πίσω μου Σα.... καὶ ὅμως ἐν τῇ μεταξὺ ἔβγαλα τὶς δέκα δραχμὲς καὶ τὸ μπουκαλάκι μπῆκε κρυφὰ καὶ γλήγορα στὴν τσέπη μου. χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω:

— Βρὲ ἄθλιε.... βρὲ ἄθλιε. Ἐγίνες μεγάλος ἄνθρωπος! Εἶχε δίκην ὁ καθηγητὴς μας.

— Ἐκδικοῦμαι, φίλε μου. ἐκδικοῦμαι. Τὴν αὐτόστριπτον βίδαν δὲν τὴν ἐπίστευε κανεὶς... οὔτε σὺ. Πάρε λοιπὸν τώρα τὴν νυχτερίδα. Καὶ τοῦτο λέγων καὶ θέσας εἰς μπόγον ἅπαν τὸ ἐμπόρευμα ἐστράφη εἰς φυγὴν πρὶν προφθάσω νὰ τοῦ δώσω μετὰ τριανταπέντε χρόνια ποῦ τὸν εἶδα τὴν μόνην φάπαν ποῦ ἀξίζε.

ΛΑΥΡΑΣ

ΖΩΗ—ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καὶ στρώθηκε ἡ χαρὰ μὲς στὴν ταβέρνα
ξανθὸ καὶ ἀφρίζει τὸ κρασί μας. νάτο.
Με κρούσταλλα γεμάτα ρετινιάτο
στὸ δίσκο ἀραδιαστά, κάπηλα, πέτρα.

Ἀροσιὰ στὴ φλόγα φέρνει, ὁλοῦθε κέρνα,
μὲ γέλια ἀπ' τὴν καρδιά νὰ πάει ὡς κάτω
τοῦ πόνου τὸ μαράζι—ἀνάθεμά το'
κι' ὁλόγλυκο σκοπὸ ἄς βαρᾷ ἡ λατέρνα.

Μιὰ θλίψη ὅλη ἡ ζωὴ λένε πῶς εἶναι
μὰ σὺ, ὦ ζωή, τραγοῦδι, γλέντι γίνε
χιλιάκριβο, ὡς νὰ φτάσουμε στὴν ἀκρῇ.

Στὰ μάτια, λιγωμένα ἀπ' τὸ μεθύσι,
ἂν ἴσως τὸ στεγρὸ καὶ ἀνθίσει δάκρυ,
ἄς πέσει στὸ κρασί κι' αὐτὸ νὰ σβήσει.

Στέλιος Σπεράντσας

— Ἀγόρασες λοιπὸν σπῆτι, ἔγινες καὶ σὺ ἰδιοκτήτης;

— Ναι. Αὐτοτυχῶς τὰ μέσα μου δὲν μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ εἶμαι ἐνοικιαστής.

— Τί ἐλεεινὰ δείγματα! Δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο γὰρ μοῦ δείξῃς;

— Μάλιστα κύριε, τὸν ἀπῆλθον λογαριασμὸν εἰς!

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

Ἀφοῦ ἔδωσαν ὅλοι, συντεχνίαι, σύλλογοι, εταιρίαι, ὁμάδες, ἀκόμη καὶ παρέες ὁμοφρόνων, ἀποκρημάτικους χορούς, ἔδωσαν καὶ ὁ «σύλλογος τῶν Κωφάλαων».

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔτυχε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν ἐκεῖνην καὶ ὁ νέος Εἰσαγγελεὺς, ξηρὸς καὶ βλοσυρὸς, σὰν ξηρὴ φοῦσκα χωλῆς, ὡς εἴθισται νὰ εἶνε ὅλοι οἱ Εἰσαγγελεῖς.

Δὲν ἐγνώριζε παρὰ τὸν ἱατρὸν κ. Ἐνέσιμον, ὅστις καὶ τὸν κάλεσε εἰς τὸν χορὸν:

— Χορεύετε;

— Χορεύουν οἱ Εἰσαγγελεῖς;

— Ἐάν... γνωρίζουν χορὸν, χορεύουν.

— Ἀλλ' ἀφοῦ εἶνε χορὸς κωφάλαων πῶς θὰ ζητήσω μίαν κωφάλαον δεσποινίδα νὰ χορεύσω;

— Ἀπλούστατα, τοῦ λέγει ὁ ἱατρός, θὰ ὑποκλιθῇς ἐνώπιόν της μειδιῶν καὶ ἐκεῖνη εὐθὺς θὰ ἐννοήσῃ.

Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἐπιθεώρησεν τοὺς χορευτάς καὶ τὰς χορευτρίδας, μετὰ τὴν αὐστηρότητα μετὰ τὴν ὁποῖαν οἱ Εἰσαγγελεῖς ἐπιθεωροῦν τὰς φυλακάς, καὶ τέλος εἶδε μίαν καταπληκτικῶς ὄραϊαν.

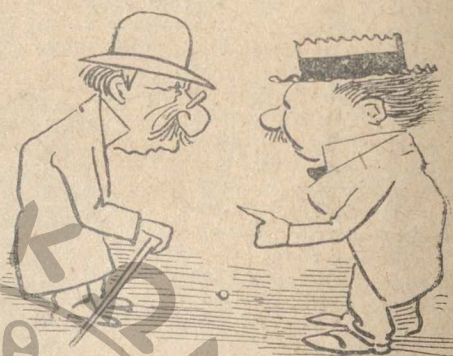
Τὴν ἐπλησίασε λοιπὸν, ὅπως τὸν εἶχε συμβουλεύσει ὁ ἱατρός, ὑπεκλήθη, ἐμειδίασε, πάντοτε σύμφωνα μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ ἱατροῦ—καὶ ἐκεῖνη ἐδέχθη νὰ χορεύσουν.

Τὸ πρῶτο βάλς ἡκολούθησαν κι' ἄλλοι χοροὶ τῆς ἐποχῆς καὶ ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, κατενθουσιασμένος μετὰ τὴν κωφάλαον χορευτρίαν του, ἐχόρευσε μαζί της, ἐπὶ τὰ ὀκτὼ χορούς, ὅταν τὴν πλησίαζει τὴν νέαν κάποιος κύριος καὶ με στενοχώρια τὴ ρωτᾷ:

— Ἐπὶ τέλους, Ἐλενίτσα, δὲν θὰ χορέψουμε ἀπόψε καὶ μαζί;

— Εὐχαρίστως Γιώργο! ἀλλὰ αὐτὸς ὁ κωφάλαος μοῦ ἔγινε τσιμποῦρι.

Τὸ Κεντρί.

Μὰ κύριε σπιτανοικοκύρη, ἐὰν δὲν διορθώσῃς τὸ σπῆτι, θὰ πέσῃ καὶ θὰ μᾶς πλακώσῃ.
ἔβλεπε τὸ μόνον μέσον, γιὰ νὰ σᾶς κάμω ἔξωσι!...

«Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνώστων μας δὲν ἔχουν τὰ τέσσαρα πρῶτα τεύχη τῆς «Εἰσὶν ὁλοκαίρεται», πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ τὰ ἐξασφαλίσουν ἀπὸ τὰ κίβρια πρὶν ἐξαντληθῶν ὁλοσχερῶς. Ἀλλὰς ἐὰν ἀναμείνουν τὴν ἀνατολήν».

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ὅπως εἰς τὴν σελίδα 36 τοῦ λεξικοῦ εἰς τὴν ἐπεξηγήσιν τῆς σχετικῆς πρὸς τὸ Ἀβγκίν εἰκόνας ἐπικολλήσων ἐπὶ τῆς λέξεως «ἐπαχόρησις ἐκ» τὸ κάτωθι ἀποκομμά.

προέλασις ἐπὶ